

P a š n i k.

Nekaj o šolskem spraševanju. Da bi bile šolske spraševanja ugodne in pri učencih in poslušavcih veljavne, naj učitelj

1. nikoli svojih učencev za spraševanje umetno ne pripravlja, da bi namreč učencem pravil, kaj jih bo prašal, ali da bi jim še celó vprašanja in odgovore mehanično v glavo zabijal, ali pa, da bi kakega učenca nalasč bolj dervil, drugemu pa nepotrebno prizanašal i. t. d.

2. Učitelj naj pri spraševanju sprašuje t. j. naj bo pravi spraševavec (examinator), ne pa jezičnik (docent), ki se povsod s svojo učeno zalogo baha. To, da učenci znajo, ga naj bolj časti. Vse, kar govori, naj bo kratko in dosledno. Vpraša naj veliko učencev po versti in sim ter tje. Pri nobenem naj se dolgo ne mudi, nobenega naj ne izpusti. Urno naj se obrača. Kar kdo ne zna, naj odgovori drugi, ki je zraven. Kar se prav ne odgovori, naj ne popravlja učitelj, ampak učenec.

Nekoliko o nalogah.

Potrebne in važne so naloge izvan šole; ali učitelj mora posebno pozoren biti, da bodo tako vredjene, da tudi svoj namen dosežejo. Da pa naloge svoj namen dosežejo, ne smejo zmožnosti učencev presegati, to je, ne smejo biti pretežke ali pa preveč dolge, ker pri taci nalogah učenci le prehitro obupajo in rajše izdelovanje nalog opusté, kakor pa da bi se z istim, kar ne razumejo, trudili. Naloge pa tudi ne smejo biti prelahke, ker pri taci nalogah učenci lahko postanejo tožljivi in leni. Posebno naj se varuje učitelj, da ne bo nalog, ki jako izobražujejo, učencem za kazen nalagal, ker po tem takem si otroci vsako nalogo kot kazen mislijo in se jih hudo bojijo. Učitelj naj tedaj učence spodbuja, da bodo naloge čisto in pridno izdelovali. Pridne naj pohvali ali pa podari s spominikom pridnosti. Tudi je prav koristno, če učitelj dobro in čisto izdelane naloge učencem pokaže in iste, ki so jih posebno pridno izdelali, očitno imenuje.

Naloge pa ne smejo preveč pogoste biti, sicer se učencem preveč pristudijo, če jih morajo o času počitka izdelovati in

tako nobene proste ure nimajo, kar gotovo dušnemu in telesnemu izobraženju škoduje. Dobro pa je, da si učitelj naloge tako vreduje, da daje učencem naloge ob enem in istem predmetu tako dolgo, da učenci vse pravila istega predmeta, ki jim ga razlaga, dobro in na tanko razumejo. Vse pismene izdelovanja pa mora učitelj skerbno popravljati in čisto popravljene učencem zopet nazaj dati, da se učenci vseh napak pri izdelanih nalogah lahko prepričajo. — Pismene naloge popravljati je posebno važno. Če učitelj pismene izdelovanja nepopravljene učencem nazaj dá, zapazili bodo učenci kaj kmali, da se mu ne ljubi popravljati, in bodo drugopot pismene naloge le prav slabo, ali jih pa še celó nič izdelovali ne bodo. — Pisal sem te verstice, ker sem se sam prepričal, kako malo pazijo nekteri učitelji na pismene izdelovanja svojih učencev.

Ivan T.

Še nekaj sadjorejcem.

V 12. listu „Uč. Tov.“ sem omenil majhino živalico pristrigača. Danes pa popišem še manjšo živalico, in ta je, uš. Kadar se uši drevesca polotijo, ga popolnoma vničijo, ali saj tako pokvarijo, da več let zaostane, ako jih sadjorejec ne pokončá. Uši so na jablanah bolj zelenorumenkaste in vselej na mladem, zelenem, komaj zrastle verhu. Pri hruškah pa so bolj črne, in se večidel na enoletni stari hruševi les obešijo; tim ne škodujejo toliko, kot unim. Drevesne uši so pa veliko manjše in krajše memo družih; spredaj so zeló drobne, zadaj pa široke. Čudno je to, da kjer so uši, tam so tudi mravlje. Uši serkajo iz drevesca sok. Ko mravlja do uši pride, jo pozgače s prednimi tipavnicami po bolj širokem životku, uš dá takrat zadaj nekaj rumenzelenkastega iz sebe, kar mravlja prav slastno poserka in hiti k drugi, tretji i. t. d. Ti merčesi se morajo popolnoma pokoncati na kakoršno vižo je že komu ljubo, menim, da naj ložeje s cunjó.

A. Štamcar.